

Met haar deelname aan een talentenjacht hoopt Femke eindelijk door te breken. Maar het leven lijkt andere dingen voor haar in petto te hebben...

DE LIEDFABRIEK

MARJON WEERINK

Marjon Weerink

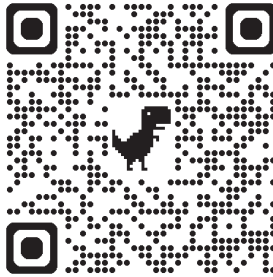
De liedfabriek

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

*Dit boek draag ik op aan mijn ouders.
Tja, pap, nu zul je toch echt meer moeten lezen
dan alleen de eerste bladzijde...*

Een deel van de liedjes die in dit boek genoemd worden, heb ik daadwerkelijk geschreven en gezongen. Ze zijn te beluisteren via Spotify en YouTube. In de tekst staan die songs gemarkeerd met een muzieknootje, gevolgd door een link die je via de zoekfunctie in Spotify kunt openen. Ze zijn ook te beluisteren door deze QR-code te scannen:

Of door deze link te gebruiken:

www.linktr.ee/marjonweerink

Het leukste is natuurlijk om de liedjes precies op het goede moment in het verhaal af te spelen. Ik wens je heel veel lees- en luisterplezier!

Proloog

Ken je dat? Dat je een plaatje in je hoofd hebt geschetst, maar er niks van blijkt te kloppen? Zo'n moment waarop je denkt: misschien had ik het beter bij dromen kunnen laten? Nou, mijn leven hangt aan elkaar van dat soort momenten. Neem bijvoorbeeld het huwelijk van mijn tante. Ik was zes en helemaal in de wolken toen bleek dat ik haar bruidsmisje mocht zijn. Ik zag het precies voor me: ik zou de sleep van haar prachtige witte jurk vasthouden bij het binnenschrijven van de kerk en ik zou rozenblaadjes strooien. Dat je die twee dingen onmogelijk tegelijk kunt uitvoeren, had ik me niet bedacht. Maar hé, daar ben je een zesjarige voor, toch? Na het jawoord van het bruidspaar zou ik de ringen mogen aangeven. Vervolgens zouden we met z'n allen een fantastische witte bruidstaart van tien lagen opeten. Als afsluiting werd er in mijn dagdromen gedanst tot de blauwe lucht overging in een heldere sterrenhemel.

Helaas spatte mijn droom uiteen. Mijn oom en tante trouwden op een troosteloze dag in een vierkant betonnen stadhuis. De ceremonie werd geleid door een ambtenaar in een begrafenispak die de saaiste speech ooit afstak, voordat eindelijk het jawoord gegeven mocht worden. Mijn tante droeg een bordeauxrood broekpak en de ringen waren wegbezuinigd. Rozenblaadjes bleken in het stadhuis nog strenger verboden dan sigaretten. Toen we eindelijk weer naar buiten kwamen, goot het met bakken uit de lucht. Haastig liepen we met z'n allen naar een donker cafeetje aan de overkant, waar we lunchten met droge broodjes. Ik geloof dat ik van teleur-

stelling zo hard huilde dat mijn moeder dacht dat ik erin bleef.

Na nog een paar van dit soort incidenten dacht ik rond mijn achttiende dat ik er wel klaar mee was. Ik ging ervan uit dat mijn voorstellingsvermogen na al die jaren wel wat beter overeen zou komen met de realiteit. Natuurlijk bleek dat niet te kloppen. Je kunt het dom noemen, of naïef. Ik noem het liever overoptimistisch. Dat klinkt toch een stuk aardiger dan al die andere woorden die wijzen op een gebrek aan inschattingsvermogen. Hoe dan ook, toen ik na de havo werd aangenomen op het conservatorium, was ik door het dolle heen. Vier jaar lang muziek maken met medestudenten, lekker zingen en gitaarspelen: het leek me de hemel op aarde. Ik was er helemaal klaar voor.

Het duurde drie weken voordat ik doorhad dat de werkelijkheid iets anders in elkaar zat. Mijn studiegenoten gunden elkaar het licht in de ogen niet. De meiden met de meest engelachtige gezichtjes maakten met een lieve glimlach de meest venijnige opmerkingen. Als ‘jezelf de hemel in prijzen’ een tentamenvak was geweest, hadden alle studenten ’m glansrijk gehaald.

Toch bleef ik uitkijken naar de dag waarop ik zou afstuderen en de wijde muziekwereld in zou gaan. De dag waarop ik gevraagd zou worden als zangeres bij toffe bands. Waarop mijn mailbox vol zou zitten met aanvragen voor gave muzikale projecten. Waarop ik een contract zou tekenen en mijn eigen muziek uit zou mogen brengen. Ik had niet de illusie dat ik een wereldberoemde popster zou worden, maar ik rekende er wel op dat ik op mijn vijftienvijftigste mijn brood zou kunnen verdienen met mijn muziek. Dat ik in een leuk huis met een nog leukere man zou wonen, en dat mijn bankrekening voldoende gespekt zou zijn om in elk geval boodschappen te kunnen doen.

Ik had het kunnen weten...

Hoofdstuk 1

‘Hallo! Let even op! Hallo?’ Ik verhef mijn stem om over het afgrijselijke gepiep van 29 blokfluiten heen te komen en probeer de aandacht van de klas op mij te richten. Hoewel ik ze allemaal hetzelfde liedje heb gegeven, klinkt het alsof iedereen iets anders zit te spelen. Zelden heb ik zoiets vals gehoord.

‘We hebben al een G, een A en een B geleerd. Nu proberen we de C. Zet je middelvinger op het tweede gaatje.’ Zowaar, de meeste kinderen luisteren ook nog. ‘En nu blaas je zachtjes op de blokfluit. Blazen, niet zuigen!’

Opnieuw snerpt het geluid van alle blokfluiten door het lokaal. Ik krimp in elkaar en onderdruk de neiging om mijn vingers in mijn oren te steken. Als iemand me zou vragen hoe we criminelen moeten straffen, zou ik zeggen: zet ze in een stampvolle klas met achtjarigen die blokfluit moeten leren spelen. Ik durf te wedden dat de misdaadcijfers ineens drastisch kelderen.

‘Juf, het lukt niet!’ Een smoezelig uitzierend jongetje met donker haar dat over zijn ogen hangt, steekt zijn vinger op. Ik slaak een inwendige zucht. Deze lessen lijken altijd zoveel langer te duren dan drie kwartier.

‘Wat is het probleem?’ vraag ik op vriendelijke toon, terwijl ik naar hem toe loop.

‘Er komt geen geluid meer uit mijn fluit!’ Hij kijkt me verontwaardigd aan, alsof ik er persoonlijk voor verantwoordelijk ben dat dat ding het niet doet. Ik wil de fluit van hem overnemen, maar zie de kwijldraden nog aan het mondstuk zitten. Hmm, deze keer

ga ik niet zelf testen wat het probleem is.

‘Blaas nog eens een stukje voor me,’ zeg ik.

Het jongetje zet zijn lippen weer op het instrument en blaast zijn wangen bol, maar er komt totaal geen geluid uit.

‘Nog wat harder?’ suggereert een klasgenootje hulpvaardig. Ik knik instemmend. Misschien heeft hij er een kraaltje ingestopt of iets anders waardoor het mondstuk verstopt is. Het zou niet de eerste keer zijn dat dat gebeurt. Als hard blazen niet helpt, biedt een lange naald meestal wel uitkomst.

Het jongetje blaast en blaast tot hij bijna paars aanloopt. Dit kan niet goed zijn. De overige kinderen hebben zich inmiddels om zijn tafeltje verzameld en kijken nieuwsgierig toe wat er gaat gebeuren. Precies wanneer ik mijn mond opendoe om over te gaan op plan B, hoor ik een vreemd geluid uit de fluit komen, gevolgd door een plof. Op mijn strakke witte spijkerbroek landt een klodder smurrie die eruitziet als... Ik denk toch echt dat het een fijngekauwde boterham met leverworst is.

Terwijl ik vol afgrijzen naar mijn broek kijk, begint het jongetje opnieuw op zijn fluit te toeteren. ‘Hij doet het weer, juf!’ roept hij enthousiast.

Joh, je meent het. Tot mijn grote opluchting gaat op dat moment de bel en rennen de kinderen in één golf naar buiten. De blokfluiten smijten ze achter zich op tafel, terwijl de bladmuziek rondwarrelt en onder de kasten verdwijnt. Mijn wangen zijn zo te voelen vuurrood en ik hoor een harde piepton in mijn oren. Even sta ik stil en kijk ik alleen maar beduusd voor me uit. Dan slaak ik een diepe zucht en zet koers naar de toiletten om die gore klodder van mijn broek te halen.

Op de gang kom ik Roos tegen, die me een meelevende blik toewerpt. ‘Heb je de lesdag weer overleefd?’

‘Nauwelijks,’ mompel ik. Ik loop gauw een van de wc-hokjes binnen voordat ze vragen kan gaan stellen.

Roos en ik zijn vriendinnen sinds de dag dat ze bij mij in het studentenhuis kwam wonen. Ze is zo iemand die al op de basisschool wist dat ze juf wilde worden, terwijl ik vroeger eerst prinses, vervolgens acrobaat en daarna brandweervrouw wilde worden, voordat ik aan het conservatorium besloot te gaan studeren. Roos heeft ervoor gezorgd dat ik één dag in de week muziekles mag geven op de school waar zij ook werkt. Meestal ben ik haar daar erg dankbaar voor, maar ik vraag me af hoe zij dit vijf dagen in de week volhoudt met die enorme kuddes kinderen.

Met opgetrokken neus poets ik de smurrie bij de wasbak zo goed mogelijk uit mijn broek, waarna ik een poging doe om waardig de wc uit te lopen, voor zover dat gaat met een enorme watervlek in je broek. Roos staat nog op me te wachten met een onverhulde grijns op haar gezicht. ‘Ziet er goed uit.’

‘Bedankt voor je medeleven,’ pruttel ik. ‘Waarom heb jij nooit dit soort dingen?’

‘Je moet gewoon geen witte kleding aantrekken in een klas met losgeslagen kinderen. Dat is vragen om moeilijkheden.’ Ze bestudeert de vlek op mijn broek nog wat beter. ‘Wil ik weten wat het was?’

‘Fijngekauwd brood met leverworst,’ gruwel ik.

Ze lacht hardop. ‘En dat bij een vegetariër. Lekker hoor. Zeg, nu we het toch over eten hebben...’

Ik zwaai met mijn vinger heen en weer voor haar ogen. ‘Noem die worst geen eten. Het is lever van een varken, vermalen met slachtafval, zout en een paar E-nummers die samen in een plasticje zijn geperst.’

‘Klinkt heerlijk. Maar wat ik eigenlijk wilde vragen: wat voor taart ga je bakken voor je verjaardag?’

Mijn slechte humeur klaart op bij de gedachte aan mijn feestje. ‘Chocolade-karameltaart en een citroen-cheesecake.’ Ik weet dat de meeste volwassenen er niet zo opgetogen van raken, maar ik

vind het nog steeds geweldig om jarig te zijn. Zelfs nu ik 26 word. ‘En ik maak chocolate chip cookies,’ voeg ik eraan toe, wetende dat Roos die niet kan weerstaan.

‘O, die zijn zo slécht,’ kreunt ze, terwijl ze een hand op haar ronde heupen legt.

‘Ik ben maar één keer per jaar jarig,’ zeg ik schouderophalend.

‘Precies. En het is maar één keer per jaar Kerstmis, één keer per jaar Pasen, één keer per jaar zomervakantie...’ Ze bijt op haar lip en kijkt me treurig aan, maar ik weet dat ze liever wat kilo’s extra heeft dan dat ze op cookierantsoen moet.

‘Ik zie je morgen,’ zeg ik met een zwaai en ik loop terug naar mijn lokaal. Met een diepe zucht begin ik alle muziekspullen bij elkaar te harken. De volgende keer moet ik toch echt proberen om die kinderen beter af te richten.

Even later zeul ik mijn tas vol plastic blokfluiten, nog iets beter gedesinfecteerd dan anders, naar de uitgang. Ik wil de buitendeur openen, maar Maarten, de docent van groep acht, is mij net voor.

‘Na u!’ zegt hij met een galante zwaai, waarop ik even naar hem glimlach. Hij ziet eruit als een vent die je ’s avonds niet in een donker steegje wilt tegenkomen, maar hij heeft engelengeduld als hij met zijn klas aan het werk is. Niets is sexyer dan zo’n ruig type met een klein hartje. Ik ben niet de enige die er zo over denkt, want iedere dag na schooltijd staan er moeders in zijn lokaal die ‘iets willen overleggen over hun kind’.

In het begin dacht ik wel een kansje te kunnen maken bij Maarten, maar op de een of andere manier kan ik hem alleen maar op ongelukkige momenten tegenkomen. Zoals nu, met een enorme vlek in mijn broek. Ik mompel een bedankje en loop snel naar mijn fiets.

‘Hé Femke, hoe gingen je lessen vandaag?’

Shit. Ik draai me naar hem om, terwijl ik mijn tas angstvallig voor de vlek in mijn broek houd. ‘Goed. Heel goed.’ Ik knik en-

thousiast. Misschien een beetje té enthousiast om geloofwaardig te zijn, maar nu de dag voorbij is en ik weer een week verlost ben van die koters, kan ik mezelf best wijsmaken dat dit een geweldige baan is.

‘Je doet het uitstekend met de kinderen. Ze zijn dol op je.’

O? Ik knipper een paar keer bij zijn onverwachte compliment. ‘Dank je. Ik vind de kinderen ook echt leuk, maar soms voelen de lessen als één grote chaos,’ geef ik toe.

‘Ach, dat gevoel heb ik zelfs na al die jaren nog af en toe,’ grinnikt hij en hij geeft me een snelle knipoog. Er fladdert iets in mijn buik.

‘Nu ik je toch spreek...’ Hij wrijft even over de donkere stoppels op zijn wang en komt een stap dichterbij. ‘Ik heb een vraag voor je.’ Zijn intense ogen boren zich in de mijne.

Ik voel een sprankje optimisme in me opborrelen, maar dat probeer ik de kop in te drukken. Niet meteen van het beste scenario uitgaan, Femke. Dat is al vaker slecht afgelopen.

‘Als je het niet wilt, moet je het gewoon zeggen hoor,’ voegt hij eraan toe, terwijl hij wat heen en weer schuifelt.

Is hij nou nerveus? Het sprankje wordt groter.

‘Maar ik zou het erg leuk vinden als je “ja” zegt.’

Yep. Hij gaat me mee uit vragen, dat kan niet anders. Door die gedachte ontvouwt zich langzaam een glimlach op mijn gezicht. ‘Je mag me alles vragen, hoor,’ antwoord ik gul.

‘Volgende week zaterdag...’

Ik kijk hem vol verwachting aan. ‘Hm-mm?’ Ik ben er helemaal klaar voor. Het antwoord ‘Ik wil heel graag met je op date’ ligt op het puntje van mijn tong.

‘... dan houden mijn ouders een feestje om te vieren dat ze veertig jaar getrouwd zijn. Ik wil graag als verrassing een liedje voor hen zingen. Zou je het leuk vinden om mij te begeleiden op je gitaar? Je krijgt natuurlijk een drankje en wat te eten.’

Mijn glimlach verstart en ik kijk Maarten een paar tellen onbeweeglijk aan in een poging zijn woorden te verwerken. Wat een afknapper. Geen uitnodiging voor een date dus. Maar, nog veel erger, de vraag of ik hem wil begeleiden, terwijl hij a. zo vals zingt als een kraai (hij is een van de weinige docenten die tijdens de muzieklessen altijd voluit meezingt) en b. me daarvoor ook nog eens een drankje en eten aanbiedt. Vertaling: zonder betaald te worden. Als je een paar jaar hebt meegedraaid in de muziekbusiness, ontdek je vanzelf dat overal een code voor is. De uitspraak 'Je krijgt de drankjes van het huis' betekent simpelweg dat er geen budget is, alleen een paar tientjes voor wat biertjes. Is er zelfs geen geld voor de drank, dan krijg je de opmerking 'Leuk optreden voor je cv'. Echt, ik zou er een boek over kunnen schrijven.

'Er komen zo'n honderd mensen, dus goede reclame voor je,' haast Maarten zich te zeggen wanneer hij mijn gezicht ziet.

Alsof het feit dat er een stel dronken ooms en roddelende tantes in de zaal zit zo aantrekkelijk is voor mij. Ik bijt mijn tong er bijna af om te voorkomen dat ik iets zeg waar ik later spijt van krijg. 'Ik denk niet dat ik kan. Volgens mij staat er al een optreden in de agenda.'

'Het wordt echt heel gezellig,' dringt Maarten aan. 'Ik heb zelf een nieuwe tekst geschreven op het liedje *Mag ik dan bij jou* van Claudia.'

Claudia? Alsof hij haar persoonlijk kent.

Hij ademt diep in en begint dan tot mijn grote schrik te zingen. 'Veertig jaaar bij jooouuu.'

Oké, ik heb mijn taks aan valse noten bereikt voor vandaag. 'Mooie tekst,' pers ik er met veel moeite uit. 'Het wordt vast het hoogtepunt van de avond. Heel jammer, maar het gaat me echt niet lukken die dag. Veel succes!' Met die woorden spring ik zo snel mogelijk op mijn fiets. Terwijl ik wegtrap, hoor ik hem nog net roepen: 'Misschien moet je je ook eens opgeven voor *Holland's Got Talent!*'

Nog zo'n dooddoener. Grrr.

Singer-songwriter Femke is helemaal klaar met haar armetierige flatje, lege agenda en het geven van muzieklessen aan ongeïnteresseerde kinderen. Hier heeft ze geen conservatorium voor gedaan...

Het is tijd voor een nieuwe stap, tijd voor haar doorbraak!

Ze geeft zich op voor talentenjacht *De liedfabriek* en even lijkt alles eindelijk te gaan zoals ze zich altijd al had voorgesteld. Waar ze echter niet op rekende: krengerige conculega's, een onweerstaanbaar aantrekkelijke medekandidaat en... de uitgezaaide kanker van haar moeder. Voor Femke begint een balanceeract tussen haar deelname aan het programma, haar liefdesleven en het afvinken van haar moeders bucketlist. Hoelang kan dat goed gaan?

Marjon Weerink kent het muziekwereldje van binnenuit: naast feelgoodauteur is ze namelijk ook zangeres, songwriter en koordirigente. Eerder schreef ze de romans *Op het verkeerde spoor* en *Podiumbeest*.

'Genoten van deze muzikale reis!
De liedfabriek is een grappige,
hartverwarmende feelgood met een
prachtige boodschap: het is altijd de moeite
waard om je dromen na te jagen.'

Vannessa Thuyens, auteur van *De kluts kwijt*

www.zomerenkeuning.nl

9 789020 556421

Z&K